23/10/2020

“Το έγκλημα των εγκλημάτων είναι η βλασφημία”

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Ένας άνθρωπος 60άρης, επιστήμων ήρθε στο Όρος και λέει: «Πάτερ, ξέρεις, βλαστημάω. Πήγα και πέρυσι και στον πάτερ τάδε, και συνέχισα και πάλι, ξέρω ότι είναι κακό».

Δεν ξέρεις πόσο κακό είναι, του λέω. Και αρχίζω και του κάνω μια ανάλυση της βλασφημίας, τι τρομερό έγκλημα είναι. Η καρδιά σου δουλεύει σαν το ρολόϊ, του λέω, τικ-τακ, τικ-τακ, αν θα στη σταματήσει ο Θεός την καρδιά; Εάν αποφασίσει εν τη δικαιοσύνη Του; Σε ανέχεται τώρα και σε φυλάει. Αν αύριο στη σταματήσει την καρδιά σου και φύγεις από τη ζωή; Θα Τον δεις Κριτή! Θα στραφείς στην Παναγία να ζητήσεις βοήθεια· μα και την Παναγία δεν την άφησες ήσυχη. Και αυτή την βλαστήμησες!

Από ποιον θα ζητήσεις βοήθεια; Θα βρεθείς μετωπικά με τον Θεό τον υβριζόμενο, τον υβρισθέντα από σένα σ’ όλη τη ζωή σου! Τι έλεος;

Ήδη θα έχεις πάρει την απόφαση από τη συνείδησή σου· η συνείδησή σου θα σ’ έχει αποφασίσει· δεν χρειάζεται να δεις τον δικαστή καθόλου. Είναι η συνείδηση ο δικαστής. Επομένως, τώρα, άνθρωπέ μου τι θα κάνεις; Να, πες ότι κοιμήθηκες. Και αυτή τη στιγμή σού σταματάει την καρδιά και συ δεν ξυπνάς. Πού θα πας;

Ύστερα σου φταίει η γυναίκα σου, σου φταίει το παιδί σου, σου φταίει το άλφα, το βήτα. Καλά, δεν μου λες, αν σ’ είχε ευεργετήσει ένας άνθρωπος για ένα ελάχιστο πράγμα, ή ας υποθέσουμε για ένα μεγάλο πράγμα, σου γλύτωσε τη ζωή σου, και σου φταίει η γυναίκα σου, ας πούμε, και το παιδί σου, είναι ποτέ δυνατόν να φανταστείς ότι εσύ θα βρίσεις αυτόν τον ευεργέτη;

«Όχι», μου λέει. Και τι είναι αυτός που σου γλύτωσε τη ζωή τη σωματική σου, την κατά κόσμον ζωή, μ’ εκείνον που σε γλύτωσε από την αιώνια κόλαση, που σ’ έκανε άνθρωπο; Αυτό το είναι σου είναι απ’ αυτά τα χέρια του Θεού, από τον Θεό είναι, και συνέχεια Τον βλαστημάς, μα και τόσες άλλες απειράριθμες αμαρτίες κάνεις. Είναι στο χέρι του Θεού να σου κόψει τη ζωή, να σε δικάσει και να σε μπάσει στην κόλαση. Τι θα κάνεις;

Πες ότι παίζουν τα παιδάκια σου έξω και συ κάθεσαι και τα κοιτάς και για μια στιγμή μεταξύ τους τσακώνονται και αρχίζουν να βρίζουν εσένα: «Ο πατέρας μου, ο ποίσος, ο δείξος». Τι θα έκαμες; Θα τα είχες σκοτώσει στο ξύλο! Και είσαι και άνθρωπος και αμαρτωλός και γήινος και για μια στιγμή λες: «Δεν είναι σωστό αυτό που μου έκαναν».

Και πράγματι δεν είναι σωστό αυτό που κάνουν, μέσα σ’ ένα παιχνίδι τους να βρίσουν εσένα τον πατέρα τους μετά από τόση λατρεία που τα έχεις. Και αυτή η ζωή ένα παιχνίδι είναι εδώ κάτω, του λέω. Και σου φταίει ο άλφα και βήτα και φτάνεις εσύ να βλαστημάς τον Ουράνιο Πατέρα σου; Την Ουράνια Μητέρα σου; Ποια είναι η Παναγία; Μα ποιος μας κρατάει από την οργή του Θεού; Δεν μας κρατάει η Παναγία; Κι εσύ Την βρίζεις;

Ήρθε ο καημένος την επόμενη χρονιά και μου λέει: «Πάτερ, δεν ξαναβλαστήμησα». **Όταν ένας γεωργός οργώσει το χωράφι και το σπείρει και μετά αρχίσει και βλέπει καρπό, δεν χαίρεται για τον καρπό; Έτσι είναι και ένας πνευματικός, όταν δει, ας πούμε, ότι η προσπάθεια η μικρή, το δίλεπτο της χήρας έφερε έναν καρπό στον Θεό, για τη δόξα του Θεού, γιατί σταμάτησε να βρίζει τον Θεό.**

Ο διάβολος τον έβαζε και έβριζε τον Θεό συνέχεια· και για μια στιγμή σταματάει να βρίζει τον Θεό. Αυτό είναι μεγάλο πράγμα, για να σωθεί αυτός ο άνθρωπος! Και άμα σταματήσει να βρίζει τον Θεό, θά ‘ρθει και η ευλογία του Θεού.

Δεν μπορεί να καταλάβει κανείς ότι το έγκλημα των εγκλημάτων είναι η βλασφημία. Ο διάβολος τον βλαστημάει τον Θεό, γιατί εκείνος έχει ανοιχτό πόλεμο. Πάει, τέρμα, λέει, τά 'βαλα με τον Θεό, είναι ο εχθρός. Εσύ δεν το λες αυτό. Εσύ λες πως αγαπάς τον Θεό: «Μα εγώ τον Χριστό τον αγαπάω». Τότε, πώς και Τον βρίζεις;

Μα, του λέω, άνθρωπέ μου, τώρα, αν σε δει ένας άπιστος άνθρωπος, ότι εσύ βλαστημάς τον Θεό σου, θα πει αυτός: «Εγώ τον Θεό μου δεν τον βλαστημάω», που είναι είδωλο. Κατάλαβες; Και βλέπει εσένα, που λες ότι είναι ο αληθινός Θεός αυτός που πιστεύεις, ενώ σου φταίει κάτι άλλο, να χτυπάς τον Θεό. Θα σου πει αυτός ο άνθρωπος, ούτε ο τρελός δεν το κάνει, ούτε ο λογικός δεν το κάνει· είναι οξύμωρο σχήμα· είναι ένα τέρας, παρά φύση ο βλάσφημος άνθρωπος. Εφόσον βλαστημάει τον Θεό του, τη στιγμή που του φταίει κάποιος άλλος, είναι τέρας ο άνθρωπος.

Και μέσα σ' αυτή την κατάσταση του τέρατος, έρχεται ο Θεός για μια στιγμή να του πει: «Παιδί μου, όλα σου τα συγχωρώ. Με βλαστήμησες, με ποδοπάτησες, με έκανες, με έφτιαξες, στα συγχωρώ όλα, πέρνα μέσα. Μόνο πες μου ότι τα έκανες· μια αναγνώριση των σφαλμάτων σου είναι δύσκολο να την κάνεις; Πήγαινε και πες την αλήθεια ότι τά 'χεις κάνει· εκείνο που έχεις κάνει, ομολόγησέ το!» Και άπαξ και το ομολογήσει ο άνθρωπος, ελύθη ο γόρδιος δεσμός. Το χρέος στη λήθη, έσβησε. Πέρασε μέσα!

Να βλέπεις τώρα μέσα στη Βασιλεία του Θεού να είναι δισεκατομμύρια βλάσφημοι! Και λες, όλοι αυτοί είναι συγχωρημένοι; Μεγαλεία του Θεού! Τα μεγαλεία του Θεού! Γι' αυτό λένε και οι Πατέρες: Μη φοβηθείς τον Θεό με τις απειλές Του, αλλά να Τον φοβηθείς από την αγάπη Του! Όταν προσβάλλεις την αγάπη Του και δεν την λογαριάζεις.

Διότι συνεχίζοντας την ζωή σου συσσωρεύεις οργή εν ημέρα οργής και αποκαλύψεως Θεού! Υστερα τελείωσε! Να, λέει σε σένα ο Θεός: «Σ' αγαπούσα, σε συγχωρούσα, σε ανεχόμουν, σε έτρεφα, σού 'δινα τα αγαθά και συ συνέχιζες να με βλαστημάς! Τώρα τι να σου κάνω; Σε περίμενα, σε περίμενα, σού 'δωσα ευκαιρίες, σού 'δωσα ευκαιρίες, και δεν τις έπιασες τις ευκαιρίες! Τι περίμενες; Να βγει η ψυχή σου;»

Γέροντας Εφραίμ Φιλοθεΐτης

Από το περιοδικό «Όσιος Φιλόθεος της Πάρου» 17, Εκδ. Ορθόδοξος Κυψέλη, σελ. 23.

πηγή: in.pantanassis.blogspot.com